

Producció de la seca isabelina de Barcelona al període 1836-1854

X. SANAHUJA ANGUERA

Hi ha molt pocs estudis publicats sobre la seca isabelina de Barcelona. Això sorprèn si tenim en compte que el tema és apassionant. De cap de les maneres podem considerar que l'existència d'una seca a Barcelona al segle XIX sigui una cosa lògica i normal. La importància econòmica de Catalunya dins d'Espanya no era suficient com per contrarestar les desconfiances que provocaven les iniciatives catalanes a la resta d'Espanya. Per aquest motiu, el funcionament d'una seca a la Catalunya del segle XIX no va ser mai resultat d'un programa de govern, sinó exclusivament del fruit de la tenacitat d'homes ben preparats com Joan Amat¹ o Francesc Paradaltas. Sense el seu esforç personal no hi hauria hagut cap fàbrica de moneda estable, encara que Barcelona fos una excel·lent plaça per a adquirir metalls preciosos, importar nova tecnologia europea, o simplement fer funcionar les màquines de vapor de les instal·lacions. La millor prova d'això són els inacabables intents des de Madrid de clausurar definitivament la seca barcelonina.

1. BIBLIOGRAFIA I FONTS INÈDITES

El punt de partença d'estudi de la seca isabelina és el tractat que Francesc Paradaltas i Pintó, administrador de la seca de Barcelona des del 1843, va publicar el

1. Joan Amat fou l'impulsor i director de la seca de Catalunya, entre 1809 i 1814, i de la seca de Barcelona, entre 1821 i 1823. Vegeu SANAHUJA, Xavier, «La seca del Principat de Catalunya, establerta a Reus, Tarragona i Ciutat de Mallorca», *Acta Numismàtica*, núm. 26, 1996, p. 171-182; i «La seca constitucional de Barcelona (1822-1823)», *Acta Numismàtica*, núm. 27, 1997, p. 111-120.

1847 per donar fe del treball i resultats obtinguts en la fabricació de moneda.² El tractat de Paradaltas és un compendi de l'ofici de moneder que relata l'experiència de la casa de moneda de Barcelona, assenyala els objectius i proposa les estratègies d'aquest negoci, i fins i tot s'atreveix a dissenyar un nou sistema monetari per a Espanya. Darrera l'esforç del tractat s'hi amagaven les preocupacions de Paradaltas, que veia com el govern de Madrid assajava frívolament de manera periòdica tancar o diluir el paper de la seca.

Del 1847 ençà, només un autor ha estudiat en profunditat diversos aspectes de la seca isabelina de Barcelona. Es tracta del controvertit Jaume Carrera Pujal,³ qui ens ajudarà a refer bona part de la cronologia de la seca. Completen l'estudi dos articles relatius a aspectes concrets de la seca. El primer és una breu ressenya de les operacions de recanvi de la xavalla catalana l'any 1854, obra d'Amèlia Juncal, on cal destacar la publicació del Reial decret que ordenava la substitució d'aquesta moneda catalana i altres documents contemporanis.⁴ El segon article, més recent i també més satisfactori, publicat per Anna Maria Balaguer, refà els primers i turbulents anys de la seca isabelina a través de la lectura del tractat de Paradaltas i, sobretot, amb l'ajuda de la transcripció d'un inventari inèdit i molt exhaustiu de totes les pertinences de la seca l'any 1841.⁵

És evident, doncs, la manca d'estudis sobre la seca isabelina de Barcelona. El principal motiu d'aquest fet és la dispersió de la seva documentació. Només una petita part de la documentació generada per aquesta institució s'ha conservat fragmentada en diversos arxius. A l'Arxiu Històric de la Diputació de Barcelona es conserven llibres de comptabilitat dels anys 1843 a 1847, i també documentació diversa del període 1852 a 1858. A la Sala Carandell de la Biblioteca d'Humanitats de la Universitat Autònoma de Barcelona es guarden diverses capses amb llibres de comptabilitat de la seca dels anys 1847 a 1854. A l'Arxiu de la Biblioteca de Catalunya s'hi custodia bona part de la documentació generada per la Junta de Comerç, amb força referències a la Casa de Moneda. Finalment, a l'arxiu de la Corona d'Aragó, secció Hisenda, es guarden alguns llibres aïllats del període 1847-1880.

És molt possible que la resta de documents dormin pacientment en algunes golfes, oblidats de tothom i esperant el moment que algú els localitzi.

2. PARADALTAS, Francesc, *Tratado de monedas, sistema monetario y proyectos para su reforma*, Impremta de Tomàs Gaspar, Barcelona, 1847.

3. CARRERA PUJAL, Jaume, *La economía de Cataluña en el siglo XIX*, vol. III, «Comercio, moneda, banca, bolsa y tributos», Barcelona, 1961. Malgrat que moltes de les opinions de Carrera Pujal són discutibles, el cert és que el seu recull de dades sobre la vida econòmica de la Barcelona del segle XIX mereix una estona de lectura. L'obra de Carrera Pujal ha estat sistemàticament menyspreada per la historiografia catalana políticament compromesa. Ara bé, des del punt de vista de la història de la moneda, Carrera Pujal ha estat l'únic historiador català de la postguerra que s'ha dignat a recuperar fonts i documents inèdits. Almenys cal agrair-li aquest esforç, perquè la història no sempre es pot escriure exclusivament gràcies a la inspiració.

4. JUNCAL, Amèlia, «Un billete para Cataluña en el G. N. de C.», *Numisma*, núm. 1, 1951, p. 61-66.

5. BALAGUER, Anna M., «La seca isabelina de Barcelona. L'inventari de l'any 1841», *Acta Numismàtica*, núm. 27, 1997, p. 121-154.

Amb l'estudi d'aquesta documentació podem millorar ara la informació sobre la producció de la seca en el període 1836 a 1854, any durant el qual es va completar la retirada física de la moneda de xavalla catalana, altrament dita «calderilla».

2. BREU CRONOLOGIA DE LA SECA

1836-1847: al servei de l'exèrcit... i de la reina

La seca de Barcelona va reiniciar les operacions el mes d'octubre de 1836, després de tretze anys d'inactivitat. El govern espanyol va haver d'aparcar els intents de suprimir la fàbrica i vendre la seva maquinària i es va veure obligat a fer la vista grossa a causa de la inestabilitat política del moment. L'amenaça dels carlins, i també la de les bullangues, precipità un estat de guerra que calia finançar d'alguna manera, però la penúria dels fons de l'Estat impossibilitava que arribessin diners per a mantenir les tropes estacionades a Catalunya. I això tenint en compte que, durant tot el regnat d'Isabel II, la Capitania militar de Catalunya era la que amb diferència mantenia més tropes a la península. Aquesta necessitat de diners fou la que va fer decidir a la Junta Superior Governativa del Principat i la Comissió d'Armament i Defensa de la Diputació de Barcelona a la reobertura la seca.

Els operaris de la seca devien ser els mateixos de la seca constitucional del 1822, o bé els seus fills. Així retrobem Simeó Sala com a assajador, Llorenç Jubany com a gravador i Francesc Paradaltas, fill de Salvador Paradaltas de 1808-1814 i 1822-1823, com a assajador principal i màxim responsable tècnic de la seca. Ja no hi actuà Joan Amat, d'avançada edat, que morí el 1839.

Aleshores es començà a fabricar xavalla i també pessetes de plata amb els tipus propis de Catalunya. El govern espanyol intentà aturar aquestes encunyacions particulars però només ho aconseguí pel que fa a les pessetes, que foren substituïdes per peces amb el valor de 4 rals, el retrat de la reina i l'escut borbònic. Poc després s'inicià també el batiment de doblons d'or. La seca de Barcelona es dedicava principalment a adquirir unces d'or americanes i a comprar, quan el canvi era favorable, metalls a Marsella. Paradaltas explica meticulosament en el seu tractat els comptes d'aquestes operacions de compra de metalls, refundició i nova encunyació, que permetien obtenir el màxim benefici.

L'accés al poder d'Espartero el juliol de 1840 provocà canvis importants a la seca. Aquell mateix any fou destituït Joan Reinald, que era el director de la Casa. Francesc Vinyes fou nomenat responsable de la seca.

S'inicià aleshores un període de poc més de dos anys, en què la seca va mantenir una producció molt irregular. Les prohibicions (no escrites) de cessar les fabricacions de xavalla tingueren un efecte immediat i ben visible. L'agost de 1841 la

seca va comprar vuit màquines destinades a fabricar duros i mitjos duros, construïdes per la casa Jossey.

La fallida insurrecció de finals del 1841 contra Espartero va trasbalsar políticament Barcelona. La majoria de càrrecs i operaris de la seca, com Francesc Paradaltas i Simeó Sala, que eren els assajadors, van ser acomiadats. De fet, des de Madrid s'ordenà la supressió «definitiva» de la seca de Barcelona, en una evident mesura de càstig. Però la necessitat de diners va fer reconsiderar aquesta decisió i la seca tornava a engegar les màquines el gener de 1842, amb la condició, però, de no tornar a fabricar més quartos i que els encunys d'aquestes peces fossin enviats a Madrid per ser destruïts. A finals de 1842 una nova ordre de suprimir la seca semblava ser definitiva.

El juny de 1843 la sublevació de Prim i Serrano contra Espartero va aconseguir reeixir. La seca de Barcelona tornà a obrir portes i el primer que féu es fabricar abundants quantitats de xavalla. Per ordre de la Diputació de Barcelona, els antics operaris, encapçalats per Francesc Paradaltas, aconseguiren recuperar el seus càrrecs a la seca. Francesc Vinyes fou destituït i Paradaltas nomenat vicedirector administrador i assajador principal.

A final de desembre de 1844 el govern volia tornar a clausurar la seca. Aquest és el moment en què Paradaltas devia començar a escriure el seu tractat de monedes, pensat en defensa de la seca de Barcelona.

1847-1850: cap a Madrid

L'any 1847 es produí un impàs a la seca de Barcelona. El 13 de maig el govern espanyol s'apoderà de la Casa de Moneda i el 23 de juny s'aturà momentàniament la fabricació d'or i argent, i definitivament la de xavalla catalana. A partir d'aleshores la Diputació de Barcelona va haver de cedir el control de la seca al govern de Madrid, que no veia amb bons ulls el seu funcionament a Catalunya:

«...que se entienda prohibida para siempre (en Barcelona) la fabricación de moneda de cobre de cualquier clase.»

Paraules del ministre Alejandro Mon, recollides per Carrera Pujal, op. cit.

A final de 1847 i principi de 1848 es reprengueren les fabricacions de pessetes i doblons, per bé que en molt poca quantitat, però entre 1848 i 1850 cessaren totes les fabricacions de moneda. El govern espanyol ordenà que la seca barcelonina proveís de maquinària i material per a ampliar la producció de la seca de Madrid. A la capital, s'hi traslladaren diverses màquines i també tot l'argent que s'anava adquirint a Barcelona. Així doncs, bona part de la plata utilitzada per a fabricar les abundants peces de 4 rals madrilenyes dels anys 1848 i 1849 prove-

nia de Catalunya. En aquests anys també està documentada, per primer cop en tot el segle, la preocupació per les falsificacions de peces de 6 quartos, especialment després que hom incautés una bona partida d'aquestes monedes fraudulentos a Mataró.

Entre l'abril de 1848 i el maig de 1850 es modificaren els pesos dels duros i dels escuts (els mitjos duros), i també es modificaren la talla i el valor dels doblons d'or, que passaren a valer 100 rals. Els canvis monetaris anaven dirigits a poder augmentar la fabricació de la moneda de plata per tal de reduir l'escassetat del numerari bo en circulació.

1850-1854: la substitució de la xavalla catalana

El 7 de maig de 1850 es reemprengué l'encunyació de moneda d'or i plata a Barcelona, ara amb un nou retrat reial i ampliant el ventall de valors monetaris. De seguida la seca encarrilà els seus esforços cap a la fabricació de pessetes i d'escuts, per sobre d'altres denominacions. Paradaltres continuà dirigint la seca amb el renovat càrrec de superintendent.

El 7 de gener de 1851 una Reial ordre prohibia el batiment de qualsevol moneda d'or a les seques espanyoles, per temor a una previsible baixada de la cotització mundial d'aquest metall. Com era d'esperar, la seca de Barcelona no va poder estar-se de fabricar unes quantes partides de doblons entre 1851 i 1852.

El 1852 començà el procés de substitució de la xavalla catalana per moneda d'abast estatal. La fi de les emissions de xavalla l'any 1847 anticipava aquest procés que ja s'havia intentat repetidament des del 1814. Paradoxalment, però, Barcelona va rebutjar encunyar dècims i cèntims de ral, com feien a la resta de seques espanyoles. L'excusa era que la població catalana no acceptava aquestes noves monedes i continuava fent servir els vells maravedisos. Els estudis previs a l'operació assenyalaven que els catalans acollien bé les monedes castellanques de 8 maravedisos, anomenades popularment «peces de dos (quartos)». En canvi, les noves monedes espanyoles batudes arran de la reforma monetària del 1848, expressades en dècimes de ral, no s'havien introduït bé en el mercat català. Fins i tot, una Reial ordre de 21 d'octubre de 1852 va haver d'ordenar que les monedes decimals es retirassin de la circulació a Catalunya i que es fabriquessin noves peces de 8 maravedisos.

1852, 21 d'octubre. Barcelona «...que se transcribiese al sr. superintendente de la Casa de Moneda la Real orden de 1 de este mes con que se dispone a sacar de la circulación en Cataluña la moneda decimal y que se refundan en moneda de 8 y 4 maravedís y en dicha casa de moneda la catalana que se recoja.»

AHDB, Actes Junta de Moneda, Capsa 183.

D'aquesta manera Catalunya mantenia el fet monetari diferencial amb la resta d'Espanya, encara que fos a costa de fabricar maravedisos castellans.

Quin era l'estat de la xavalla en circulació l'any 1852? Els informes preveien que hi havia en circulació les següents quantitats de moneda:

3.461.942 rals 9 maravedisos de xavalla fabricada per la seca de Catalunya entre 1810 i 1814

2.075.160 rals de xavalla fabricada per la seca de Barcelona entre 1822 i 1823

35.054.264 rals 17 maravedisos de xavalla fabricada a la seca de Barcelona entre 1836 i 1847

A això, calia sumar-li la producció de la seca napoleònica de Barcelona, que malgrat les crides, no s'havia retirat de la circulació:

3.359.078 rals 4 maravedisos de peces de 4 quartos

218.247 rals 2 maravedisos de peces de 2 quartos

69.989 rals 2 maravedisos de peces d'1 quarto

33.868 rals 14 maravedisos de peces de mig quarto

El total a retirar era, doncs, força elevat: 44.272.549 rals 14 maravedisos. Ara bé, el govern va acordar retirar les monedes a un valor inferior al nominal, sobretot des del moment en què es comprovà que les monedes en circulació eren moltes més de les suposades. Es va establir el següent canvi definitiu:

les peces de 6 quartos es recanviarien a 8 maravedisos (en lloc de 24)

les peces de 4 quartos es recanviaren a 4 maravedisos (en lloc de 16)

les peces de 3 quartos es recanviarien a 4 maravedisos (en lloc de 12)

les peces de 2 quartos es recanviarien a 2 maravedisos (en lloc de 8)

les peces d'1 quarto i mig es recanviarien a 2 maravedisos (en lloc de 6)

les peces d'1 quarto es recanviarien a 2 maravedisos (en lloc de 4)

Hom va preveure efectuar la retirada de dues maneres: la primera, pensada per als més pobres, era recanviar la moneda vella per moneda castellana de maravedisos fabricada a Segòvia o a Júbia; la segona, per a les classes acomodades, fou fer imprimir uns bitllets emesos per la Junta de Moneda de Barcelona, bescanviables al cap d'un temps, anomenats «abonarés» a l'època. Per a aquest fi es van emetre les següents quantitats d'abonarés:

Sèrie A	Valor 60 rals	numeració 1 a 16.666	15.276 exemplars
Sèrie B	Valor 100 rals	numeració 1 a 20.000	16.340 exemplars
Sèrie C	Valor 200 rals	numeració 1 a 30.500	25.042 exemplars

Sèrie D	Valor 500 rals	numeració 1 a 37.000	26.503 exemplars
Sèrie E	Valor 1.000 rals	numeració 1 a 19.500	16.038 exemplars

L'import d'aquests abonarés emesos ascendia a 36.848.460 rals. Es tractava de documents provisionals, ja que de seguida es va encarregar a una fàbrica de Londres la impressió de nous bitllets més difícils de falsificar. Els bitllets definitius duen data d'1 de gener de 1853 i se'n coneixen de tres sèries:

Sèrie A	Valor 200 rals	(Alentorn n. 977)
Sèrie B	Valor 500 rals	(Alentorn n. 978)
Sèrie C	Valor 1.000 rals	(Alentorn n. 979)

L'any 1854 ja s'havia comptabilitzat el total de la moneda recollida a Catalunya, i també a algunes zones de València on tenia curs entre la població. Les quantitats foren:

6 quartos:	56.460.986 peces
4 quartos:	6.438.614 peces
3 quartos:	29.437.730 peces
2 quartos:	243.581 peces
1,5 quartos:	95.065 peces
1 quarto:	279.595 peces

El valor nominal de les peces recollides ascendia a 53.381.520 rals, xifra força més elevada que la prevista inicialment, però el seu valor de recanvi es reduïa a 17.542.051 rals.

A final de 1854, la seca de Barcelona encara no havia començat a fabricar l'emissió definitiva de peces de 8 maravedisos que havia de servir per a facilitar les operacions de recanvi. Evidentment, el recurs al paper moneda, que s'estava posant de moda aquells anys 50 del segle XIX, semblava molt més barat. L'amortització d'aquests bitllets, que es feia per sorteig, no finalitzà completament per alguns desventurats posseïdors fins a l'any 1880.

En el moment de la retirada de la xavalla, el govern espanyol inicià una investigació per saber amb quina autoritat s'havien encunyat els quartos catalans des del 1810 fins al 1847. Carrera Pujal, que aprofita per burlar-se dels liberals, no deixa de tenir raó en les seves reflexions, almenys pel que fa a l'esforç poc reconegut del poble català en defensa de la monarquia constitucional:

«Así agradecía la reina Isabel o en su nombre los gobernantes, los sacrificios que los liberales catalanes impusieron al pueblo para defender la causa de la soberana en la lucha por el trono de la monarquía».

Carrera Pujal, Jaume, op. cit.

3. VOLUM DE FABRICACIÓ

Les xifres relacionades a continuació són les peces fabricades cada any. Hem de tenir en compte, però, que els encunys es reaprofiten d'un any per a l'altre i, per tant, les primeres peces fabricades cada any segurament devien dur estampat encara l'any anterior. Les xifres en cursiva corresponen a estimacions, en no haver pogut localitzar la xifra total exacta. En alguns casos també coneixem el nombre d'encunys emprat cada any. Ho indico amb una nota al peu remesa per un asterisc.

3 quartos

6 quartos

Any	Nombre exemplars	Any	Nombre exemplars
1836	12.525.000	1836	23.350.000
1837			
1838			
1839			
1840			
1841			
1842	2.162.230	1842	4.727.560
1843			
1844			
1845	698.000*	1845	2.663.000*
1846	3.325.000*	1846	6.030.000*
1847	1.200.000*	1847	3.000.000*
		1848	0

Nombre d'encunys:
1845: 108, 1846: 136, 1847: 58

Nombre d'encunys:
1845: 245, 1846: 263, 1847: 120

1ral de billó (ralet)

Data	Nombre exemplars
1850	0
1851	0
1852	25.067
1853	150.000
1854	25.000

2 rals de billó (mitja pesseta)

Data	Nombre exemplars
1850	0
1851	0
1852	24.707
1853	150.000
1854	10.000

4 rals de billó (pesseta)

Data	Nombre exemplars
1836	1.259.290
1837	
1838	
1839	
1840	
1841	
1842	297.597
1843	34.429
1844	122.504
1845	34.222*
1846	25.633*
1847	28.088
1848	2.278
1849	0
1850	0
1851	0
1852	93.986
1853	360.000
1854	50.000

Nombre d'encunys: 1845: 8, 1846: 4

10 rals de billó (escut)

<u>Data</u>	<u>Nombre exemplars</u>
1850	0
1851	13.682
1852	429.563
1853	250.000
1854	410.000

20 rals de billó (duro)

<u>Data</u>	<u>Nombre exemplars</u>
1850	3.219
1851	45.701
1852	12.905
1853	0
1854	0

80 rals de billó (dobló o vuitantè)

<u>Data</u>	<u>Nombre exemplars</u>	
1836	855.342	
1837		
1838		
1839		
1840		
1841	94.482	
1842		
1843		36.003
1844		162.176
1845		227.397*
1846		163.207*
1847		91.356
1848		30.478

Nombre d'encunys: 1845: 30, 1846: 25

100 rals de billó (dobló o centè)

Data	Nombre exemplars
1850	21.262
1851	8.247
1852	263
1853	0
1854	34.000

4. INCÒGNITES NUMISMÀTIQUES

Sempre és interessant contrastar els volums de moneda fabricada amb l'evidència numismàtica actual. Com de costum, de seguida trobem algunes incògnites que caldrà resoldre.

Els 6 quartos de 1847 i 1848

Es coneixen uns raríssims exemplars de 6 quartos datats del 1847 i 1848 que no semblen estar documentats. L'any 1847 es van fabricar monedes de coure, però el fet que la producció fos més aviat abundant es contradiu amb la pràctica inexistència de peces del 1847. El més probable és que la producció d'aquell any fos encunyada amb data endarrerida, del 1846. L'explicació podria raure en el fet que la fabricació de quartos, moneda pròpia de Catalunya, era cada cop més mal vista des de Madrid i que aquell any la seca hagués rebut ja instruccions per aturar-la. Amb l'excusa d'aprofitar els encunys útils, hom podria haver continuat uns mesos la fabricació de moneda.

Això no vol dir que les peces de 6 quartos del 1847 siguin il·legítimes, car podrien correspondre a algun encuny fabricat puntualment amb data 1847. Però l'existència de peces amb data 1848 dificulta que ens puguem creure la legitimitat d'unes i d'altres. És del tot segur que no hi va haver cap fabricació de moneda de coure a Barcelona entre 1848 i 1851. Caldrà doncs fer un estudi exhaustiu dels exemplars que duen data 1847 i 1848 per a intentar comprovar si van ser fabricats a la seca de Barcelona o no.

Els 4 rals de 1848

No es coneix cap pesseta amb data 1848, tot i que consta la fabricació de poc més de 2.000 peces. Atès el petit volum de fabricació, podem pensar que totes van

ser encunyades amb encunys sobrers del 1847. Ara bé, també podria ser que algun dia aparegués un 4 rals datat del 1848.

Els doblons de 100 rals de 1851 i 1852

Avui en dia es coneixen poquíssims exemplars de doblons de cent escuts amb data 1851, i cap de l'any 1852. En canvi, consta la fabricació de 8.247 exemplars l'any 1851 i de 263 exemplars l'any 1852. És cert que ambdues quantitats són molt petites, però tot i així costa de creure que no s'hagin localitzat més exemplars del 1851. El més probable és que part de les peces fabricades l'any 1851 s'emprentessin aprofitant encunys sobrers de l'any 1850, i que al seu torn hom utilitzés encunys del 1851 per marcar les comptades peces fabricades el 1852. Això sembla més evident si tenim en compte que l'any 1851 el govern espanyol havia prohibit la nova fabricació de doblons.

Els 8 maravedisos de 1852, 1853 i 1854.

Aquestes peces són conegudes avui en molt pocs exemplars. Arran de la substitució de la xavalla catalana l'any 1852 es va intentar que la seca fabriqués moneda de 8 maravedisos per a canviar-la pels quartos. Ara bé, com que les despeses de la substitució ja eren prou elevades, el que es va assajar és el reaprofitament dels vells quartos per a encunyar-hi a sobre l'empremta dels maravedisos. Aquesta no era una operació habitual i la seca va haver de fer força proves abans d'engegar definitivament l'emissió, ja a l'any 1855. Fixem-nos en aquest fragment inèdit de l'any 1853, prou clar al respecte:

1853, 4 de febrer. Barcelona

«...[s'ordena al superintendent de la Casa de Moneda, Francesc Paradaltas] hacer en grande escala ensayos de reacuñación de calderilla».

AHDB, Actes Junta de Moneda, caps 183.

Deduïm doncs que ja el 1852 s'havia fet alguna prova limitada de reencunyació, i que el 1853 i 1854 es va augmentar el nombre d'aquests assaigs.

5. PRECISIONS SOBRE MEDALLES

La seca barcelonina també dedicava la seva activitat a l'encunyació de medalles de premi i distinció, i commemoratives (foto 1). Em consta que la seca també fabricava puntualment per encàrrec altres objectes metàl·lics, com aplics i peces decoratives.

Pel que fa a les medalles, el mateix Paradaltas va incloure a la seva memòria una llista il·lustrada amb tots els exemplars fabricats entre 1836 i 1847. En alguns casos, Paradaltas també va relacionar la quantitat encunyada de cada medalla. Malauradament no podem completar gaire aquesta llista inicial a causa de la fragmentació de la documentació i també al fet que moltes medalles de distinció, encarregades per institucions i entitats, s'anaven encunyant un any rera l'altre.

Respecte a les informacions de Paradaltas podem afegir de nou que:

El 1844 es fabricà la medalla commemorativa del **Retorn de la reina mare Maria Cristina** (foto 2) i se'n feren els següents exemplars: 3 d'or fi, 2 d'or de 21 quirats, 151 d'argent i 563 de coure.

Aquest mateix any s'obrà la medalla que l'**Ajuntament de Barcelona dedicà al general Laureano Sanz**, fabricada en nombre de: 1 d'or de 12 quirats, 19 d'argent i 9 de coure.

El 1845 s'encunyà la medalla dedicada per l'**Ajuntament de Girona a Joan Cortada**. Se'n feren 1 d'or i 14 d'argent.

El 1846 es fabricà la que segurament va ser la medalla més popular de les obrades a la seca barcelonina, la que commemorava les **Noces reials d'Isabel II amb Francesc d'Assís** (foto 3). Se'n feren 9 d'or, 360 d'argent grans, 1002 d'argent petites i 1.780 de coure de dues mides diferents.

Malgrat el seu tancament parcial, el mes d'abril de 1849 la seca encunyà la medalla commemorativa del **Ferrocarril Barcelona-Mataró**, però no en coneixem la quantitat d'exemplars.

1

2

3